

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 4S/46/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0724100645
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Kútiková
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2026:0724100645.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Kútikovej a členov senátu JUDr. Petra Kvieta a JUDr. Lukáša Kolibába v právnej veci žalobcu: #APAGE SATANAS, so sídlom Ul. Sládkovičova 1222/73, 024 04 Kysucké Nové Mesto, IČO: 51 428 148, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 20RM/2024-142-I zo dňa 11.04.2024, takto

rozhodol:

- I. Správnu žalobu z a m i e t a .
- II. Návrhu žalobcu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ správnym súdom sa n e v y h o v u j e .
- III. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Administratívne konanie

1. Dňa 11.03.2024 bola Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „povinná osoba“) v elektronickej forme doručená žiadosť žalobcu o sprístupnenie informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej len „zákon o slobode informácií“) zo dňa 11.03.2024 (ďalej aj „žadateľ“), v ktorej požadoval:

„1: Sp. zn., info o stave veci, chronológiu úkonov po doručení odvolania vo veci ODVOLANIE v právnej trestnej veci obžalovaného A. A. [lat. B. A.], nar. XXXX z 1.5.2021, kópiu rozhodnutia súdu o odvolaní.

2: Info o stave veci, výroky rozhodnutia KS ZA z pojednávania zo dňa 14.2.2024 vo veci č. 2To/71/2023.“

2. Povinná osoba k bodu 2 žiadosti informácie sprístupnil odpoveďou zo dňa 18.03.2024.

3. Krajský súd v Žiline ako osoba povinná sprístupňovať informácie v zmysle § 18 ods. 2 zákona o slobode informácií nemohol vyhovieť predmetnej žiadosti a sprístupniť požadované informácie k bodu 1. rozhodnutím č.1Sprl/9/2024 zo dňa 18.03.2024 rozhodla tak, že nevyhovuje podľa § 9 ods. 1 a ods. 2, § 18 ods. 2 prvej vety zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám v spojení s § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v celom rozsahu žiadosti o sprístupnenie informácií, v ktorej žiadateľ požadoval sprístupniť spisovú značku, informáciu o stave veci, chronológiu úkonov po doručení odvolania vo veci ODVOLANIE v právnej trestnej veci obžalovaného A. A. [lat. B. A.], nar. XXXX z 1.5.2021 a kópiu rozhodnutia súdu o odvolaní. V odôvodnení uviedla, že z podanej žiadosti o sprístupnenie informácií je zrejmé, že žiadateľ požaduje sprístupniť informácie, ktoré sa týkajú fyzickej osoby v žiadosti označenej menom, priezviskom a dátumom narodenia. K takto podanej žiadosti nie je možné sprístupňovať informácie v právnom režime zákona o slobode informácií, pretože by tým povinná osoba implicitne potvrdila – verifikovala, že fyzická osoba s týmito osobnými údajmi sa nachádza v jej registri. Komunikácia medzi povinnou osobou a žiadateľom na základe zákona o slobode

informácií nemôže prebiehať s obsahom osobných údajov. Nie je prípustné nepríslušným osobám poskytovať informácie, ktoré by im umožnili spojiť konkrétnu fyzickú osobu s konkrétnym súdnym konaním na súde. V súvislosti so žiadosťou o sprístupnenie rozhodnutia povinná osoba konštatovala, že v prípade existencie, resp. poskytnutia požadovaného rozhodnutia by nebolo postačujúce ani jeho anonymizovanie, čiže vylúčenie informácií chránených v ustanoveniach § 8 až § 12 zákona o slobode informácií, keďže žiadateľ by si dané rozhodnutie spojil s individuálne určenou osobou, ktorú v žiadosti identifikoval. Povinná osoba by si síce takto splnila povinnosť chrániť osobné údaje, ale jednoznačne by došlo k určeniu fyzickej osoby, a teda k neoprávnenému zásahu do jej súkromia, čím by došlo k zmareniu opatrení zo strany povinnej osoby na ochranu práv a právom chránených záujmov.

4. Proti predmetnému rozhodnutiu podal žalobca včas odvolanie.

5. O odvolaní žalobcu rozhodlo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“ alebo „odvolací orgán“ alebo „žalovaný“) ako príslušný orgán podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z. z.“), v zmysle § 59 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) a § 19 ods. 2 a § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., rozhodnutím č. 20RM/2024-142-I zo dňa 11.04.2024 tak, že odvolanie žalobcu zo dňa 21.03.2024 zamietlo a rozhodnutie povinnej osoby sp. zn.: 1Sprl/9/2024 zo dňa 18.03.2024 o sprístupnení informácií žiadateľa zo dňa 11.03.2024, potvrdilo.

6. V odôvodnení svojho rozhodnutia žalovaný uviedol, že v prvom rade je nevyhnutné uviesť, že sa stotožňuje so závermi napadnutého rozhodnutia, sprístupnením informácií by došlo k sprístupneniu informácií vo vzťahu k identifikovanej fyzickej osobe, teda informácií, že konkrétne súdne konanie sa týka konkrétnej identifikovanej fyzickej osoby. Najpodstatnejší záver povinnej osoby v napadnutom rozhodnutí spočíva v závere, že v prípade existencie, resp. poskytnutia požadovaného rozhodnutia (resp. iných požadovaných informácií) by nebolo postačujúce ani jeho anonymizovanie, čiže vylúčenie informácií chránených v ustanoveniach § 8 až § 12 zákona č. 211/2000 Z. z., keďže žiadateľ by si dané rozhodnutie (resp. informácie) spojil s konkrétnou osobou, ktorú v žiadosti sám identifikoval. Hoci by povinná osoba formálne splnila povinnosť chrániť osobné údaje fyzickej osoby, spojením čiastkových informácií by de facto došlo k určeniu fyzickej osoby, a teda k neoprávnenému zásahu do jej súkromia a k sprístupneniu osobných údajov o fyzickej osobe minimálne v rozsahu sprístupnenia informácie, že konkrétne súdne konanie sa týka konkrétnej fyzickej osoby. Hoci žiadateľ vo svojom odvolaní poukazuje na ustanovenie ods. 27 Nariadenia 2016/679, v ktorom sa ustanovuje, že samotné Nariadenie 2016/679 sa neuplatňuje na osobné údaje zosnulých osôb, pričom v prípade v žiadosti identifikovanej konkrétnej fyzickej osoby, vzhľadom na uvedený dátum narodenia, ide nepochybne o osobu zosnulú, avšak druhá veta ustanovenia ods. 27 Nariadenia 2016/679 ponecháva možnosť jednotlivým členským štátom ustanoviť vlastné pravidlá týkajúce sa spracúvania osobných údajov zosnulých osôb. V právnom poriadku Slovenskej republiky je ochrana osobných údajov upravená zákonom č. 18/2018 Z. z. Vo vzťahu k tomu je potrebné poukázať na § 3 ods. 6 zákona č. 18/2018 Z. z., z ktorého dikcie vyplýva, že zákon č. 18/2018 Z. z. sa nevzťahuje na spracúvanie osobných údajov zosnulých osôb len v taxatívne vymedzených prípadoch, pričom je zrejmé, že pod žiadny z týchto dôvodov sa nedá subsumovať akákoľvek činnosť súdu. Z uvedeného dôvodu sa dá zároveň logicky odvodiť, že na všetky ostatné prípady sa ochrana osobných údajov vzťahuje aj na osoby zosnulých. Keďže súd nespracúva osobné údaje účastníkov konania na žiaden z účelov uvedených v § 3 ods. 6 zákona č. 18/2018 Z. z., preto sa ochrana v zmysle zákona č. 18/2018 Z. z. vzťahuje i na žiadateľom požadované informácie. Uvedené v zásade potvrdzuje aj znenie § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 211/2000 Z. z., v ktorej sú v poslednej vete oboch odsekov taxatívne vymedzené činnosti, pri ktorých nie je potrebný súhlas so spracovaním osobných údajov nežijúcej osoby zo strany ich blízkych osôb. V ostatných prípadoch je nevyhnutný súhlas blízkej osoby, pričom je zrejmé, že takýmto súhlasom povinná osoba nedisponuje. Pre úplnosť je nevyhnutné uviesť, že dôvodom odmietnutia sprístupnenia informácií zo strany povinnej osoby bola i ochrana osobnosti a súkromia, pričom z § 15 zákona č. 40/1964 Zb. vyplýva, že táto trvá i po smrti. Žalovaný mal za to, že povinná osoba v danom prípade postupovala správne, aplikovala správne ustanovenia, ktoré de facto vylučujú sprístupnenie požadovaných informácií, pričom odvolací orgán v rámci tohto rozhodnutia doplnil dôvody, pre ktoré došlo k odmietnutiu sprístupnenia týchto informácií. Základom pre potvrdenie napadnutého rozhodnutia povinnej osoby je tak skutočnosť, že prvostupňové a druhostupňové administratívne rozhodnutie tvoria jeden celok a odvolací orgán doplnil odôvodnenie povinnej osoby.

Správna žaloba a žalobné body

7. Žalobca sa včas doručenou žalobou domáha, aby správny súd rozhodol tak, že:

„Nahrádza/mení napadnuté rozhodnutia žalovaného č. 20RM/2024-142-I, z 11.04.2024 v spojení s protiprávnym prvostupňovým rozhodnutím Krajského súdu Žilina ako správneho orgánu, č. 1Sprl/9/2024 z 18.03.2024, v celom rozsahu a/lebo postupom podľa § 193 SSP ukladá žalovanej a prvostupňovému orgánu, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto kladného rozhodnutia v merite veci o žalobe, sprístupniť žalobcovi požadované informácie k tzv. infožiadosti žalobcu z 11.03.2024 v celom rozsahu v bode 1. sp. zn., info o stave veci, chronológiu úkonov po doručení odvolania vo veci ODVOLANIE v právnej trestnej veci obžalovaného A. A. [lat. B. A.], nar. XXXX z 1.5.2021, kópiu rozhodnutia súdu o odvolaní“. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania.

8. V odôvodnení žaloby uviedol, že obe napadnuté rozhodnutia tvoria celok a sú postihnuté vadou a) bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, c) vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, d) je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, e) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, f) skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu, g) došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej neúplným zistením skutkového stavu a svojvoľným konštatovaním neexistujúceho skutkového stavu.

9. Podľa žalobcu správne orgány nesprávne aplikovali ochranu súkromia a osobných údajov voči mŕtvemu, voči osobe ktoré zomrela pred viac ako 333 rokmi teda poskytli ochranu údajov osobe, ktorá ju nikdy za života nepoživala ani ju nikdy ako mŕtva nemohla požívať, preto nesprávne účelovo retroaktívne aplikovali zákona na neoprávnený subjekt v rozpore s platným ústavným poriadkom (právom). Žalovaný a povinná osoba postupujú zjavne diskriminačne, ak na jednej strane hromadne širokej verejnosti prostredníctvom internetu sprístupňuje mená a priezviska strán súdnych konaní prepojené so spisovou značkou súdnych konaní a rozhodnutí, a na druhej strane toto používa žalovaný a povinná ako argument na neposkytnutie informácií pri individuálnej infožiadosti v neprospech žalobcu.

10. Argument žalovanej o tom, že podľa mena a priezviska možno spojiť anonymizované rozhodnutie a neoprávnenne zasiahnuť do súkromia práv mŕtvych (ale i živých) sa javí žalobcovi ako absurdný, pretože absolútne každé anonymizované rozhodnutie si možno vyhľadať podľa spisovej značky a spojiť so zverejneným termínom pojednávania konkrétnych osôb podľa mena a priezviska, preto zákon implicitne predpokladá aj zverejnenie „mena a priezviska“ FO aj „anonymizovaného rozhodnutia“. Spojenie mena a priezviska s konkrétnym súdnym sporom resp. konaním, nemôže predstavovať žiadne ilegálne porušenie práva, lebo inak by ho štát hromadne roky porušoval. Teda zákonodarca v oboch prípadoch nepriamo prikazuje OVM (relevantným povinným osobám) zverejniť aj meno aj priezvisko aj anonymizované rozhodnutie pre verejnosť, preto to nemôže predpokladať ani nezákonný zásah ani zákonný dôvod na odopretie informácie ako (nesprávne) argumentuje žalovaná aj prvostupňový orgán.

11. Podľa žalobcu žalovaný aj povinná osoba nesprávne právne posúdili a neúčinne sa dovolávajú ochrany súkromia a ochrany osobných údajov voči mŕtvym, voči osobe, ktorá tieto práva reálne nikdy nemala a mŕtvi ani nikdy nenadobudli [pred existenciou a účinnosťou zákona], teda aplikovali zákon mechanicky, nesprávne a extrémne formalisticky na osobu, ktorej také právo ani za života, ani po smrti nepatrilo, a to ani dedičom ani právnym nástupcom dotknutého A.. Obdobne skutkový a právny záver o tom, že práva mŕtvych nadobúdajú dediči je síce v abstraktnej rovine možný a relevantný, ale nie v danej konkrétnej veci, pretože o tom absenteje skutkový dôkaz, že stáročia mŕtva fyz. osoba [ktorej sa má infožiadosť týkať], ktorej sa súdny spor týka, musí mať reálnych živých dedičov ako právnych nástupcov, o čom dôkazy v spise jednoznačne chýbajú a podľa verejne všeobecne dostupných informácií mŕtvy, zavraždený, „popravený“ zbojník A. nemal ani deti, ani ženu, rodičia sú sporní a isto tiež mŕtvi, sporné je vôbec aj jeho meno, priezvisko aj dátum jeho presného narodenia A., a celý jeho rod mal údajne už pred stáročiami vymrieť, pričom toto bolo dokázané; opak ťaží žalovaného, teda preukázať existenciu údajných reálnych právnych nástupcov (dedičov). Povinná osoba má samozrejme dbať najmä na ochranu osobných údajov a súkromia primárne živých občanov, teda tých ktorí za života tieto práva aj reálne nadobudli, nie mŕtvych, ktorí tieto práva nemali, ani nemohli mať, teda ochranu v zmysle zákona 211/2000 Z.z., právom predpokladanú ani nepoživali ani mŕtvi pred účinnosťou relevantného zákona požívať nemôžu. Správne orgány mylne vychádzali s predpokladu, že rozhodujú o právach fyzickej osoby, ktorej takéto práva na ochranu súkromia, ochranu osobných údajov a práva na ochranu osobnosti patrili, pričom nezohľadňujú nijak logicky, že tieto zákony v čase života, ani dlho po smrti obžalovaného A. A. [lat. B. A.], nar. údajne 1688 vôbec neexistovali. Podľa žalobcu podanie infožiadosti v roku 2024 nemôže mŕtvemu založiť práva, ktoré nemal ani za života ani stáročia po smrti.

Vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe

12. Žalovaný v písomnom vyjadrení poukázal na ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy SR č. 460/1992 Zb., podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V zmysle tohto ustanovenia akákoľvek činnosť povinnej osoby ako orgánu verejnej moci (t.j. výkon súdnictva a správa súdov) sa spravuje výlučne ústavou a zákonmi, a to predovšetkým zákonom č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a procesnoprávnymi zákonnými kódexami upravujúcimi postup súdov pri jednotlivých typoch súdnych konaní (napr. Civilný sporový poriadok, Trestný poriadok, Správny poriadok a pod.). Podobne sú postavenie a činnosť jednotlivých sudcov konajúcich v mene súdu striktné upravené zákonom č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

13. Žalovaný má za to, že žalobca v rozpore s vyššie uvedenými pravidlami požaduje od povinnej osoby sprístupnenie druhostupňového rozhodnutia (resp. iných s tým súvisiacich informácií) v právnej trestnej veci obžalovaného A. A., ktoré identifikoval prostredníctvom osobných údajov fyzickej osoby, na spracovanie ktorých nie je súd príslušný pri vybavovaní žiadostí v zmysle zákona č. 211/2000 z. z.

14. Žalovaný poukazuje na ustanovenie 27 Nariadenia 2016/679, v ktorom sa ustanovuje, že samotné Nariadenie 2016/679 sa neuplatňuje na osobné údaje zosnulých osôb, pričom v prípade v žiadosti identifikovanej konkrétnej fyzickej osoby, vzhľadom na uvedený dátum narodenia, ide nepochybne o osobu zosnulú, avšak druhá veta ustanovenia 27 Nariadenia 2016/679 ponecháva možnosť jednotlivým členským štátom ustanoviť vlastné pravidlá týkajúce sa spracúvania osobných údajov zosnulých osôb. V právnom poriadku Slovenskej republiky je ochrana osobných údajov upravená zákonom č. 18/2018 Z. z.

15. Žalovaný vo vzťahu k tomu poukazuje na § 53 ods. 6 zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 30.06.2024, tento zákon sa nevzťahuje na spracúvanie osobných údajov zosnulých osôb, ku spracovaniu ktorých dochádza na vedecký účel, na štatistický účel, na účel umeleckej činnosti, tlačového spravodajstva, rozhlasového a televízneho vysielania, archivácie, dokumentačnej činnosti, historického výskumu, činností pohrebísk, umiestnenia pamätníkov a pamätných tabúl, konania spomienkových podujatí a piety v rozsahu nevyhnutnom pre jeho naplnenie.

16. Žalovaný má za to, že v uvedenom prípade je nepochybné, že žiadosť žiadateľa nepatrí pod žiadnu z taxatívne vymedzených výnimiek upravených v zákone č. 18/2018 Z. z. v znení účinnom v čase vybavovania žiadosti, resp. v čase vydania druhostupňového rozhodnutia žalovaného. Postup povinnej osoby pri sprístupňovaní informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. totiž nie je možné subsumovať pod žiadnu z výnimiek uvedených v § 3 ods. 6 zákona č. 18/2018 Z. z. Z uvedeného vyplýva, že ak neexistuje výnimka, na základe ktorej by povinná osoba nemusela dbať na ochranu osobných údajov zosnulej osoby, v takom prípade je povinná osoba povinná riadiť sa aktuálne platným a účinným znením právnych predpisov, a teda dbať na ochranu súkromia a osobných údajov zosnulej osoby.

17. K uvedenému právnomu stavu napovedá aj skutočnosť, že zákonodarca zákonom č. 109/2024 Z. z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti so zlepšovaním podnikateľského prostredia a znižovaním administratívnej záťaže, účinnom od 01.07.2024, novelizoval aj zákon č. 18/2018 Z. z., kde došlo k rozšíreniu výnimky na spracovanie osobných údajov zosnulých osôb na všetky zosnulé osoby bez rozdielu. Teda až novelizáciou zákona č. 18/2018 Z. z., účinnou od 01.07.2024, sa zákon č. 18/2018 Z. z. v zmysle § 3 ods. 5 nevzťahuje na spracúvanie osobných údajov akýchkoľvek zosnulých osôb. Odhliadnuc od uvedeného avšak zákon č. 211/2000 Z. z. v § 9 ods. 1 naďalej v prípade informácií, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby vyžaduje pred ich sprístupnením súhlas od blízkej osoby, ak dotknutá osoba už nežije, resp. ak nenastala niektorá z taxatívne vymedzených výnimiek v § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.

18. Žalovaný taktiež nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že právo na ochranu osobných údajov sa nevzťahuje na zosnulé osoby, ktoré tieto práva nenadobudli počas ich života. Vychádzajúc zo skutočnosti, že zákonodarca zakomponoval do zákona č. 18/2018 Z. z. právo na ochranu osobných údajov aj pre zosnulé osoby (okrem výnimiek uvedených toho času v § 3 ods. 6), je nepochybné, že zámerom zákonodarcu bolo poskytnúť ochranu en bloc aj týmto osobám.

19. Povinná osoba, ako aj žalovaný sú viazaní čl. 2 ods. 2 Ústavy SR č. 460/1992 Zb., a teda môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V uvedenom prípade preto žalovaný postupoval podľa v tom čase platných a účinných právnych predpisov, v zmysle ktorých sa ochrana osobných údajov poskytuje aj zosnulým fyzickým osobám, ak nebola naplnená niektorá z taxatívne vymedzených výnimiek ustanovených v § 3 ods. 6 zákona č. 18/2018 Z. z., pričom podľa názoru žalovaného taká situácia nenastala.

20.

Vo vzťahu k žalobcovej žiadosti, ktorej predmet je identifikovaný menom, priezviskom a rokom narodenia fyzickej osoby, nie je možné sprístupniť požadované informácie v právnom režime v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z., pretože takýmto spôsobom by povinná osoba de facto verifikovala, že identifikovaná fyzická osoba sa nachádza v jej registri/databáze, a teda by nebola zachovaná ochrana jej osobných údajov.

21. Žalovaný teda má za to, že žalobca v žalobe nepredniesol žiadne právne dôvody, pre ktoré by sa v čase vydania napadnutého rozhodnutia nemalo na osobu mŕtvu vzťahovať právo na ochranu osobných údajov a právo na ochranu osobnosti a súkromia. Ak teda žalobcovi neboli sprístupnené ním požadované informácie, žalovaný má za to, že tým žalobca nebol žiadnym spôsobom dotknutý na svojich právach.

22. Ďalším argumentom, na ktorom žalobca založil svoju žalobu, je argument, že identifikácia fyzickej osoby podľa mena a priezviska nepredstavuje identifikáciu fyzickej osoby.

23. K tejto námietke je nevyhnutné uviesť, že žalobca na identifikáciu fyzickej osoby uviedol viac znakov ako meno a priezvisko, uviedol pravdepodobný rok narodenia, spomenul latinský preklad a identifikoval fyzickú osobu i podľa dňa, v ktorom malo dôjsť k podaniu odvolania vo veci, ktorá sa tejto fyzickej osoby týka.

24. Ak by žiadosť žalobcu neobsahovala dostatočné údaje na identifikáciu fyzickej osoby, nemohla by povinná osoba žiadosť vôbec vybaviť, keďže by nevedela, vo vzťahu k akej právnej veci týkajúcej sa akej fyzickej osoby žalobca požaduje sprístupniť informácie.

25.

V nadväznosti na predmetnú námietku žalobcu je nevyhnutné uviesť i to, že podľa § 2 zákona č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 18/2018 Z. z.“), osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa identifikovanej fyzickej osoby alebo identifikovateľnej fyzickej osoby, ktorú možno identifikovať priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora, iného identifikátora, ako je napríklad meno, priezvisko, identifikačné číslo, lokalizačné údaje, alebo online identifikátor, alebo na základe jednej alebo viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú identitu, fyziologickú identitu, genetickú identitu, psychickú identitu, mentálnu identitu, ekonomickú identitu, kultúrnu identitu alebo sociálnu identitu.

26. Žalobca síce fyzickú osobu neidentifikoval prostredníctvom všeobecného identifikátora, uviedol ale dostatok údajov na to, aby v konkrétnom prípade bola dotknutá fyzická osoba identifikovateľná.

27. Žalovaný poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky SP. zn. 3SŽi/3/2012 zo dňa 01.08.2012, v zmysle ktorého meno a priezvisko síce same osebe ešte nevyhnutne nemusia byť znakom tvoriacim určiteľnosť fyzickej osoby. Tvoria však 90% identity subjektu, a preto v spojení s ďalšími i nepatrnými znakmi môže byť naplnená určiteľnosť osoby. V spojitosti s uvedeným rokom narodenia a konkrétnym dátumom predmetného súdneho konania spolu s prípadným sprístupneným rozhodnutím, ktoré žalobca v žiadosti požadoval, by nastala taká súvislá reťaz informácií, ktorá súhrne naplní znaky osobných údajov konkrétnej fyzickej osoby v zmysle § 2 zákona č. 18/2018 Z. z., v dôsledku čoho by žalobca mohol určiť práve jednu fyzickú osobu, ktorá nie je zameniteľná so žiadnou inou osobou.

28. Žalobca vo svojej žalobe vyjadruje aj domnienku o neexistencii rodinných príslušníkov, hoci túto domnienku nepodložil žiadnym pre tento prípad relevantným dôkazom ani vysvetlením. Žalovaný ale má za to, že tieto skutočnosti nemajú žiaden vplyv na to, ako povinná osoba mala vybaviť žiadosť žiadateľa.

Ak aj v konkrétnom prípade absentuje fyzická osoba, ktorej patrí právo uplatňovať po smrti fyzickej osoby právo na ochranu osobnosti, to ešte neznamená, že smrťou právo na ochranu osobnosti a súkromia zaniká.

29. Žalovaný na záver dodáva, že žalobcovi nič nebráni podať žiadosť o sprístupnenie informácií opätovne, avšak bez uvedenia konkrétnych osobných údajov fyzickej osoby (napr. meno, priezvisko, dátum narodenia), a povinná osoba sa s danou žiadosťou bude opätovne zaoberať.

30.

Na základe vyššie uvedeného má žalovaný za to, že žaloba nie je dôvodná, v rozsahu a z dôvodov v nej uvedených žalobca nebol ukrátený na svojich právach a postup žalovaného v konaní evidovanom pod č. S-MSSR-004890/2024 (číslo v evidencii rozhodnutí o odvolaniach 20RM/2024142-1) nie je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Žalovaný preto navrhuje, aby súd v súlade s ustanovením 5 190 zákona č. 162/2015 Z. z. žalobu zamietol.

Replika žalobcu

31. Žalobca v replike uviedol, že zákon č. 18/2018 Z.z. sa na menovanú osobu a na predmetné konanie nevzťahoval, pretože menovaná osoba nebola dotknutá osoba nepožívala ochranu zákona. Žalované rozhodnutia sú z tohto pohľadu nepreskúmateľné a predčasné. Žalobca uviedol, že v danej veci išlo o informácie k zjavne zosnulej nedotknutej osobe na vedecký účel, na štatistický účel, na účel archivácie, dokumentačnej činnosti, historického výskumu v rozsahu nevyhnutnom pre jeho naplnenie, sa súhlas ani prípadne existujúcich potomkov nevyžaduje a v tomto rozsahu je napadnutý akt nepreskúmateľný a nedostatočne vyargumentovaný, pričom dôkaz opaku je na strane žalovanej. Podľa žalobcu žalovaná nezákonne neposkytla absolútne žiadne informácie z 1. bodu infožiadosti, porušila § 12 infozákona, a nezákonne nesprístupnila ani tie sprievodné [napr. sp. zn. odvolacieho konania] k dotknutému konaniu, ktoré by mali existovať a z ktorých by sa nedala FO identifikovať, rovnako argument o 90% z identity je nepresný.

32. Žalobca navrhol súdu z registra obyvateľov „vycucnuť data koľko občanov v SR a ČSSR je s menom A. A., koľko ich žilo doteraz“.

33. Žalobca zároveň uviedol, že žiada prebiehajúce konanie prerušiť a predložiť Súdnu dvoru Európskej Únie prejudiciálnu otázku: „Či vnútroštátna právna úprava a prax poskytujúca extenzívnu ochranu súkromia a ochranu osobných údajov osobám post mortem odporuje relevantnému právu EÚ najmä právu na informácie ako aj právu na dobrú správu vecí verejných, či sa Nariadenie EP č. XXXX/XXX - C. 27. apríla 2016 má alebo môže vzťahovať na osoby zosnulé pred účinnosťou tohto nariadenia, pred účinnosťou práva na ochranu súkromia a pred účinnosťou práva na ochranu osobných údajov, či právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa týka osoby post mortem je právo trvajúce pro futuro nekonečne dlho“

Posúdenie podstatných skutkových dôvodov a právnych argumentov

34. Správny súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania a rozsudok verejne vyhlásil dňa 19.02.2026 postupom podľa § 137 ods. 3 SSP vyvesením skráteného písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu, keďže účastníci výslovne nežiadali nariadenie pojednávania ani správny súd nevzhladol iný dôvod na nariadenie pojednávania podľa § 107 ods. 1 SSP.

35. Predmetom preskúmvanej veci je rozhodnutie žalovaného - Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 20RM/2024-142-I zo dňa 11.04.2024, ktorým odvolanie žalobcu zo dňa 21.03.2024 zamietol a rozhodnutie povinnej osoby Krajského súdu v Žiline, ktorá rozhodnutím č. 1Sprl/9/2024 zo dňa 18.03.2024 rozhodla tak, že nevyhovuje podľa § 9 ods. 1 a ods. 2, § 18 ods. 2 prvej vety zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám v spojení s § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v celom rozsahu žiadosti o sprístupnenie informácií, v ktorej žiadateľ požadoval sprístupniť spisovú značku, informáciu o stave veci, chronológiu úkonov po doručení odvolania vo veci

odvolanie v právnej trestnej veci obžalovaného A. A. [lat. B. A.], nar. XXXX z 1.5.2021 a kópiu rozhodnutia súdu o odvolaní, potvrdil.

36. V zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z., informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby. Ak dotknutá osoba nežije, taký súhlas môže poskytnúť jej blízka osoba; súhlas sa nevyžaduje, ak ide o sprístupňovanie osobných údajov zosnulej dotknutej osoby na vedecký účel, na štatistický účel, na účel archivácie, dokumentačnej činnosti, historického výskumu, činností pohrebísk, umiestnenia pamätníkov a pamätných tabúl, konania spomienkových podujatí a piety v rozsahu nevyhnutnom pre jeho naplnenie. Ustanovenia osobitných predpisov tým nie sú dotknuté.

37.

V zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z., informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených osobitným zákonom, povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon, alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby, Ak dotknutá osoba nemá spôsobilosť na právne úkony, taký súhlas môže poskytnúť jej zákonný zástupca, Ak dotknutá osoba nežije, taký súhlas môže poskytnúť jej blízka osoba; súhlas sa nevyžaduje, ak ide o sprístupňovanie osobných údajov zosnulej dotknutej osoby na vedecký účel, na štatistický účel, na účel archivácie, dokumentačnej činnosti, historického výskumu, činností pohrebísk, umiestnenia pamätníkov a pamätných tabúl, konania spomienkových podujatí a piety v rozsahu nevyhnutnom pre jeho naplnenie.

38. V zmysle § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z., ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

39. V zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z., o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

40. V zmysle ustanovenia 27 Nariadenia 2016/679, toto nariadenie sa neuplatňuje na osobné údaje zosnulých osôb. Členské štáty môžu stanoviť pravidlá týkajúce sa spracúvania osobných údajov zosnulých osôb.

41. V zmysle § 2 zákona č. 18/2018 Z. z., osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa identifikovanej fyzickej osoby alebo identifikovateľnej fyzickej osoby, ktorú možno identifikovať priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora, iného identifikátora, ako je napríklad meno, priezvisko, identifikačné číslo, lokalizačné údaje, alebo online identifikátor, alebo na základe jednej alebo viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú identitu, fyziologickú identitu, genetickú identitu, psychickú identitu, mentálnu identitu, ekonomickú identitu, kultúrnu identitu alebo sociálnu identitu.

42. V zmysle § 3 ods. 6 zákona č. 18/2018 Z. z., tento zákon sa nevzťahuje na spracúvanie osobných údajov zosnulých osôb, ku spracovaniu ktorých dochádza na vedecký účel, na štatistický účel, na účel umeleckej činnosti, tlačového spravodajstva, rozhlasového a televízneho vysielania, archivácie, dokumentačnej činnosti, historického výskumu, činností pohrebísk, umiestnenia pamätníkov a pamätných tabúl, konania spomienkových podujatí a piety v rozsahu nevyhnutnom pre jeho naplnenie.

43. V zmysle § 11 zákona č. 40/1964 Zb., fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

44. V zmysle § 15 zákona č. 40/1964 Zb., po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jeho osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jeho rodičom

45. Zákon o slobodnom prístupe k informáciám v ust. § 8 až § 12 obmedzuje prístup k informáciám a rovnako aj niektoré osobitné zákony, pričom v prípade neposkytnutia informácie (resp. jej čiastočného sprístupnenia) zo strany povinnej osoby je nevyhnutné riadne a vyčerpávajúco túto skutočnosť odôvodniť, a preto sa správny súd v prvom rade zaoberal namietanou nepreskúmateľnosťou napadnutých rozhodnutí, ktorú žalobca videl v tom, že sa povinná osoba ako aj žalovaný nevysporiadali s niektorými námietkami. Z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že žalobcom

namietaná nepreskúmateľnosť rozhodnutí by musela vyplývať z absencie dôvodov podstatných pre rozhodnutie. Zákonným limitom doktríny nepreskúmateľnosti rozhodnutia sú také vady odôvodnenia rozhodnutia, kedy rozhodnutie neobsahuje žiadne odôvodnenie, alebo existencia takých zásadných procesných väd, pre ktoré je preskúmanie napadnutého rozhodnutia nevyhnutné (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Abdullayev proti Rusku). V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva rozhodnutie nemusí dať detailné odpovede na všetky účastníkom konania predostreté otázky, ale len na tie, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci podstatné, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Ruiz Torija v. Španielsko). Správne orgány v intenciách citovaných záverov postupovali. V tomto kontexte preto podľa názoru správneho súdu neobstoí tvrdenie žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí, keďže z ich obsahu je zjavné, že nimi bolo reflektované na všetky podstatné skutočnosti. Preskúmané rozhodnutia, preto vadou nepreskúmateľnosti netrpia.

46. Na úvod Správny súd v súvislosti s návrhom žalobcu na začatie prejudiciálneho konania: „Či vnútroštátna právna úprava a prax poskytujúca extenzívnu ochranu súkromia a ochranu osobných údajov osobám post mortem odporuje relevantnému právu EÚ najmä právu na informácie ako aj právu na dobrú správu vecí verejných, či sa Nariadenie EP č. XXXX/ XXX - C. 27. apríla 2016 má alebo môže vzťahovať na osoby zosnulé pred účinnosťou tohto nariadenia, pred účinnosťou práva na ochranu súkromia a pred účinnosťou práva na ochranu osobných údajov, či právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa týka osoby post mortem je právo trvajúce pro futuro nekonečne dlho“, uvádza, že takýto návrh sa zakladá na dialógu medzi súdmi a jeho začiatok závisí výlučne od toho, ako vnútroštátny súd posúdi relevantnosť a potrebu takéhoto návrhu (rozsudky zo 16.12.2008, Cartesio, C-210/06, Zb. s. I-9641, bod 91, a zo dňa 9.11.2010, VB Pénzügyi Lizing, C-137/08, Zb. s. I-10847, bod 29). Návrh žalobcu je nekonkrétny, žalobca v ňom neuviedol, ktoré konkrétne normy európskeho práva (ich ustanovenia) majú byť objasnené a aplikované v danej veci, uviedol len označenie právneho predpisu ako celku. Správny súd nevzhladol dôvodnosť takéhoto návrhu, preto správny súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol (§ 100 ods. 1 písm. c) a contrario), postupujúc podľa § 162 ods. 3 CSP v spojení s § 25 SSP.

47. Za kľúčové v prejednávanej veci považoval správny súd zodpovedanie otázky či povinná osoba postupovala správne, keď dospela k záveru, že požadované informácie „sp. zn., info o stave veci, chronológiu úkonov po doručení odvolania vo veci ODVOLANIE v právnej trestnej veci obžalovaného A. A. [lat. B. A.], nar. XXXX z 1.5.2021, kópiu rozhodnutia súdu o odvolaní“, nie je možné sprístupniť, pretože na tieto sa vzťahuje obmedzenie vyjadrené v § 9 ods. 1, 2 zákona č. 211/2000 Z. z.. Povinná osoba dospela k záveru, že sprístupnením napadnutého rozhodnutia by verifikovala, že fyzická osoba identifikovaná v žiadosti sa v jej registri nachádza. Za daných okolností by ochranu osobných údajov a súkromia dotknutej fyzickej osoby nezabezpečila ani anonymizáciou sprístupnených informácií.

48. Zmyslom a účelom zákona o slobodnom prístupe k informáciám je vytvorenie právneho rámca pre realizáciu základného práva jednotlivca na informácie a zároveň umožnenie verejnej kontroly výkonu verejnej moci, ktoré sú v slobodnej demokratickej spoločnosti a v právnom štáte veľmi prospešné a žiaduce. Zákon o slobodnom prístupe k informáciám je koncipovaný tak, že povinné osoby sú v zásade povinné na žiadosť poskytnúť všetky informácie týkajúce sa výkonu verejnej moci, ktorými disponujú. Z tejto generálnej klauzuly zákon určuje výnimky zo sprístupnenia údajov. Rovnako aj osobitné zákony (napr. zákon o utajovaných skutočnostiach; pozn.) môžu určiť, že niektorá informácia sprístupneniu nepodlieha. Vzhľadom na to, že určenie takýchto výnimiek je svojou povahou obmedzením základného práva na informácie, musí vždy spĺňať atribúty čl. 26 ods. 4 Ústavy, resp. čl. 10 ods. 2 Dohovoru. Medzi ne patrí aj právna sila prameňa práva, ktoré ustanovuje takéto výnimky, teda že ich možno ustanoviť len zákonom. Pokiaľ povinná osoba nedisponuje konkrétnou zákonnou normou, ktorá by sprístupnenie informácie vylučovala, je povinná požadovanú informáciu sprístupniť. Žiadne odmietnutie sprístupnenia informácie nemožno odôvodniť teoretickou koncepciou bez opory v zákonomnom texte (bližšie pozri rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 522/2021).

49. Správny súd považuje za potrebné uviesť, že pojem „informácia“ zákon č. 211/2000 Z. z. nedefinuje, avšak z hľadiska všeobecného možno informáciu vymedziť ako určitú správu posielanú odosielateľom príjemcovi, bez ohľadu na to, či vo forme listinnej (materializovanej) alebo vo forme elektronickej (imaterializovanej). Povinná osoba však nie je povinná sprístupniť akúkoľvek žiadanú informáciu. Sprístupní informáciu iba v takom prípade, ak ju má k dispozícii (§ 3 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z.) a súčasne nie je daný zákonný dôvod pre obmedzenie prístupu k informáciám upravený v § 8 až § 11 menovaného zákona. V kontexte s prejednávanou vecou súd ďalej uvádza, že povinná osoba je povinná poskytovať informácie, ktoré má k dispozícii, teda informácie, ktoré v súvislosti s výkonom svojej činnosti používa, využíva, prípadne s nimi pracuje.

50. Zásady ochrany osobných údajov ustanovuje zákon č. 18/2018 Z. z., ktorý v ustanovení § 2 jasne vymedzuje, čo sa považuje za osobný údaj. Ak žiadateľ požiada o sprístupnenie informácií o súkromí alebo o osobných údajoch (resp. dokumentov obsahujúcich tieto informácie), povinná osoba ich podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 211/2000 Z. z. sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby (osoby, ktorej sa týka informácia o súkromí alebo osobný údaj). Keďže tieto ustanovenia neukladajú povinnej osobe povinnosť požiadať o písomný súhlas dotknutej osoby, povinná osoba nemusí žiadať dotknutú osobu (resp. blízku osobu alebo zákonného zástupcu) o súhlas. Ak žiadateľ o informáciu nevie preukázať takýto súhlas dotknutej osoby alebo ak súhlas nie je založený v úradnom spise, povinná osoba informáciu nesprístupní.

51. Podľa názoru správneho súdu, konkrétne dikcia § 9 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. zo sprístupnenia vylučuje informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby alebo informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, pokiaľ nebol vopred k sprístupneniu udelený písomný súhlas takejto dotknutej osoby alebo pokiaľ ich sprístupnenie vyslovene neustanovuje osobitný predpis. Pokiaľ však oprávnenou osobou je požadovaná informácia, ktorá okrem tohto druhu obsahuje aj iné informácie, nie je možné predmetné zákonné ustanovenie vykladať, tak ako to urobil žalovaný a správny súd, teda spôsobom prísne nezohľadňujúcim právo verejnosti Slovenskej republiky na informácie iba s odkazom na § 9 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z.

52. V tomto smere je správny súd tiež uvádza, že „zber údajov ku konkrétnym fyzickým osobám, u ktorých uvedie žiadateľ meno a priezvisko, je získavaním ďalších identifikačných znakov. Takéto žiadosti nekorešponujú so zákonnou úpravou zákona na ochranu osobných údajov. Je neprípustné meritórne vybavovať žiadosti o informácie ku konkrétnym fyzickým osobám. Uvedený postup žiadateľov je v rozpore aj so základným právom zaručujúcim nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia“ (Rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 1Vs/7/2020 zo dňa 06.07.2021).

53. Vzhľadom na vyššie uvedené správny súd zastáva názor, že v prípade existencie, resp. poskytnutia požadovaného rozhodnutia (resp. iných požadovaných informácií) by nebolo postačujúce ani jeho anonymizovanie, čiže vylúčenie informácií chránených v ustanoveniach § 8 až § 12 zákona č. 211/2000 Z. z., keďže žalobca by si dané rozhodnutie (resp. informácie) spojil s konkrétnou osobou, ktorú v žiadosti sám identifikoval. Hoci by povinná osoba formálne splnila povinnosť chrániť osobné údaje fyzickej osoby, spojením čiastkových informácií by de facto došlo určení fyzickej osoby, a teda k neoprávnenému zásahu do jej súkromia a k sprístupneniu osobných údajov o fyzickej osobe minimálne v rozsahu sprístupnenia informácie, že konkrétne súdne konanie sa týka konkrétnej fyzickej osoby. Správny súd ďalej poukazuje na § 3 ods. 6 zákona č. 18/2018 Z. z., z ktorého dikcie vyplýva, že zákon č. 18/2018 Z. z. sa nevzťahuje na spracúvanie osobných údajov zosnulých osôb len v taxatívne vymedzených prípadoch, pričom je zrejmé, že pod žiadny z týchto dôvodov sa nedá subsumovať akákoľvek činnosť súdu. Je možné teda dôvodit', že na všetky ostatné prípady sa ochrana osobných údajov vzťahuje aj na osoby zosnulých. Nakoľko súd nespracúva osobné údaje účastníkov konania na žiaden z účelov uvedených v § 3 ods. 6 zákona č. 18/2018 Z. z., preto sa ochrana v zmysle zákona č. 18/2018 Z. z. vzťahuje i na žalobcom požadované informácie, čo podľa názoru správneho súdu potvrdzuje aj znenie § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 211/2000 Z. z., v ktorom sú v taxatívne vymedzené činnosti, pri ktorých nie je potrebný súhlas so spracovaním osobných údajov nežijúcej osoby zo strany ich blízkych osôb. V ostatných prípadoch je nevyhnutný súhlas blízkej osoby, pričom je zrejmé, že takýmto súhlasom povinná osoba ani žalobca nedisponuje. Tiež je žiaduce poukázať na existenciu § 15 Občianskeho zákonníka: „Po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jej osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jej rodičom.“ V tomto smere správny súd považuje za potrebné poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 25. novembra 2009, sp. zn. 6 Sžo 250/2008, podľa ktorého: „Účelom ustanovenia § 9 zák. č. 211/2000 Z. z. je chrániť informácie týkajúce sa súkromia a osobné údaje fyzických osôb. Právo na ochranu súkromia je právo osoby rozhodnúť sa podľa vlastného uváženia, či, v akom rozsahu a akým spôsobom majú byť skutočnosti jej osobného súkromia sprístupnené iným. Súčasťou práva na ochranu súkromia je aj ochrana osobných údajov. Právo na súkromie však zahŕňa aj právo na ochranu informácií a skutočností, ktoré sa celkom nedajú kvalifikovať ako osobné údaje. Ide napríklad o písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy. Právo na ochranu súkromia a prejavov osobnej povahy je tiež aj súčasťou práva na ochranu osobnosti podľa § 11a následne Občianskeho zákonníka.“

54. Pozornosti správneho súdu neuniklo, že žalobca vo svojej správnej žalobe okrem návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky uviedol, že: „Navrhuje súdu predmetné konanie prerušiť a podať návrh Ústavný súd Slovenskej republiky na zrušenie žalovanej alebo slova „spravodlivosti“ ako údajné „Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, pretože žalovaný nie je spravodlivý, ani nestelesňuje elementárnu spravodlivosť, čo uráža tento pojem a vyvoláva klamlivosť jej označenia v neprospech

občanov.“ Správny súd v tejto súvislosti uvádza, že uvedený podnet žalobcu nemohol posúdiť ako návrh na prerušenie konania v zmysle § 100 ods. 1 písm. b) SSP, nakoľko z jeho obsahu nevyplýva ani aplikujúc čo najextenzívnejší výklad návrh na prerušenie konania ohľadom súladu právnych predpisov s Ústavou Slovenskej republiky.

55. V súvislosti s návrhom žalobcu na vykonanie dokazovania, ktorý vzniesol vo svojej replike a to: „Vycucnuť data koľko občanov v SR a ČSSR je s menom A. A., koľko ich žilo doteraz“, správny súd uvádza, že v správnom súdnictve ide predovšetkým o zákonnosť, správny súd nie je súdom skutkovým a dokazovanie nevykonáva, posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Navyše prípadné dôkazy účastníkov konania musia byť navrhnuté včas, t.j. do lehoty na podanie správnej žaloby, ktorá plynula žalobcovi v zmysle § 181 písm. a) SSP, t.j. uplynula dňa 22.06.2024. V danom prípade žalobca navrhol dôkaz vykonať až vo svojej replike doručenej súdu dňa 18.12.2024. Vzhľadom na uvedené správny súd predmetný dôkaz nevykonával.

56. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia povinnej osoby, z dôvodov nezákonnosti uplatnených žalobcom dospel k záveru, že žaloba nebola dôvodná, a preto predmetnú správnu žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

57. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP (a contrario), podľa ktorého správny súd prizná žalobcovi voči žalovanému právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, ak mal žalobca vo veci celkom alebo sčasti úspech. Nakoľko žalobca konaní nebol úspešný, správny súd mu náhradu trov konania nepriznal. Správny súd nezistil podmienky pre priznanie práva na náhradu trov konania žalovanému v zmysle § 168 SSP a žalovaný si právo na náhradu trov konania ani neuplatnil.

58. Toto rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech (§ 442 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia Správneho súdu v Banskej Bystrici oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na správnom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal (§ 444 ods. 1 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený vyššie pod písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom (§ 449 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosti podľa ods. 1 neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná, alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 449 ods. 2 písm. a) SSP).

Kasačnú sťažnosť je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.